

skyttet, kunde man rolig lade hele det øvrige Land være ubeskyttet. Det var det, som var Kærnen i Ordningen af 1909. Men det undlod Venstres Ordfører at omtale. I Dag meddeler man, at nu kan man godt lade København henligge ubeskyttet, nu ordner man Forsvaret paa en ganske anden Maade og gør det uden ringeste Forsøg paa at angive, om da Forholdet i Dag er dette, at København intet betyder eller betyder mindre, end den gjorde i 1909.

Venstres Ordfører prøvede paa at svare mig paa det Spørgsmaal, jeg stillede til ham i Gaar. Navnlig spurgte jeg: Nævn mig, hvor der i Haagerkonventionerne eller i Forbundspagten findes nogen Forpligtelse for Danmark til at have et Militærvæsen af en vis Størrelse. Det ærede Medlem havde intet andet at svare herpaa end dette: Læs, hvad der staar i Forbundspagten. Jeg læste den igennem en 3—4 Gange, og derefter spurgte jeg atter det ærede Medlem: Sig mig, hvor der staar noget, der paalægger nogen Forpligtelse til at have et Forsvar af en vis Størrelse. Det ærede Medlem var ikke i Stand dertil, thi der findes intet derom i Forbundspagten. Der staar i Pagten, at enhver Stat har i visse Situationer at bruge de Midler, hvorover den raader. Socialdemokratiets Forslag sætter os ogsaa i Besiddelse af visse Midler, i Kraft af hvilke vi er i Stand til fuldt ud at opfylde de Forpligtelser, vi har; de Forpligtelser, der findes i Pagten for Folkenes Forbund, kan vi fuldt ud opfylde med det, Socialdemokraterne stiller Forslag om. Det er derfor ikke muligt for det ærede Medlem at paavise, at vi ved vort Forslag kommer i Modstrid med indgaaede Forpligtelser.

Det ærede Medlem sagde, at ingen ordentlig Mand gik ind paa at paatage sig en økonomisk Forpligtelse for saa, naar Tiden for dens Opfyldelse kom, at sige: Jeg ejer intet, og derfor er jeg sagesløs. Jeg giver det ærede Medlem fuldstændig Ret, saadan bærer en ordentlig Mand og et ordentligt Parti sig ikke ad. Men her etablerer man en Ordning, som udadtil giver det Udseende af, at Danmark kan stille et effektivt Forsvar op, men naar det skal være effektivt, siger man det, en ordentlig Mand ikke bør sige: Vi magter det ikke. Det er givet, at Danmark, selv om vi anstrenger os i langt højere Grad, end Tilfældet er her, ikke kan opstille et Forsvar, som kan udrette noget overfor et alvorligt Angreb.

Det viste sig i Gaar, at hvis den højt-

ærede Statsminister ikke havde gjort Forkastelsen af de foreslaaede Paastande paa Overgang til Dagsordenen til et Kabinetsspørgsmaal, vilde en af dem være blevet vedtaget, idet der her i Folketinget var Flertal for den. Ministeren erklærede, at han ikke kunde modtage den. Jeg forstaar godt, at der indenfor det konservative Folkeparti kan findes Medlemmer, der siger: Sagligt er vi enige med dem, der har stillet disse Paastande, men naar Regeringen gør sin Forbliven afhængig af, at disse Paastande forkastes, stemmer vi imod dem. Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Statsminister, om han i Dag vil fastholde den Stilling, han tog i Gaar. Et Mindretal i Udvalget, de Radikale og Socialdemokraterne, har stillet et Ændringsforslag, der lyder saaledes:

„Denne Lovs Ikrafttræden er afhængig af, at der bliver Flertal for den ved en blandt alle Folketingsvælgere foretagen direkte Afstemning, der afholdes senest 3 Maanedere efter nærværende Lovs Vedtagelse af Rigsdagen. Afstemningen finder Sted i Overensstemmelse med Reglerne i Lov Nr. 355 af 23. Juni 1920.“

Der er efter de Udtalelser, der faldt i Gaar fra 3 Medlemmer af det konservative Folkeparti og sidst af det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, et Flertal, der ønsker Folkeafstemning. Regeringen har ikke Flertallet i denne Sag med sig, naar Spørgsmaalet er om Folkeafstemning. Nu spørger jeg den højtærede Statsminister, om han i Dag vil gøre Spørgsmaalet om Folkeafstemning til et Kabinetsspørgsmaal. Og jeg anmoder den højtærede Statsminister om en Udtalelse gaaende ud paa dette: Hvis der er et Flertal her i Salen, der ønsker Folkeafstemning, skal Regeringen ikke modsætte sig, at en saadan finder Sted, inden Loven træder i Kraft; det skal ikke være et politisk Spørgsmaal som i Gaar, men der kan stemmes sagligt om denne Sag. Hvis Ministeren modsætter sig dette, er det, fordi han sammen med sit Parti er bange for Udfaldet af Folkeafstemningen.

Venstres Ordfører sagde lige, at Venstre var i den skønneste Overensstemmelse med sit Parti, naar det gennemførte disse Militærlove. Hvis de Konservative har det paa samme Maade, behøver Regeringspartierne ikke at være ængstelige, men vil ganske rolig kunne tage en Folkeafstemning. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde i Gaar, at han vidste ikke, hvordan en saadan Folkeafstemning skulde foregaa, man havde kun det ene Forslag, her fore-